

Так, пили ми воду із копита,
А буденно кажучи — з калюж.
І лишалась часто я невміта,
Бо вода для того, хто недуж.

Ми тоді й не чули про бісквіти,
Чорний хліб і затірка — смачні.
Але квіти, чисті, ніжні квіти,
Дарували хлопці і мені.

Перейшовши ріки та обвали,
Під вогнем, між смертю і життям,
Так мене шинелями вкривали,
Наче мати любляча дитя.

І листи читали від коханих,
І ділились тим, що на душі.
Щирі, ніжні, люблячі, титани —
Отакі мої товариші.

Вже давно розкидала нас доля,
Ми жита вирощуєм, гаї,
Та для них я досі: «Наша Оля!»
А вони до смерті теж: «Мої!»

1963

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.

